ఎ మేటరాఫ్ నో యింపార్టెన్స్

అవి మూడుజతల తొడలు. జవజవ లాడుతున్న జవరాళ్ళవి. దొరసాన్లవి!

ఆ వాల్‌పోస్టరు చూసి తల్లినీ చెల్లినీ తల్చుకునే వాడు మహర్షో, మందదృష్టివాడో అయివుండాలి. ఆ పోస్టరు చూస్తున్న సత్యం చూపుకి గెద్ద. అతనికి మహర్షి అయ్యే చిహ్నాలేవీ లేవు.

రిక్షాలో కూర్చుని సీటుకి కాళ్లు నిగడదన్ని విలాసంగా బీడీ కాలుస్తున్న అతను పనస తొడల్లాంటి ఆ తొడలని మరోసారి చూసి, "ఆడముండకి గుడ్డవిప్పినా కట్టినా దొరే సెయ్యాలి గురూ!" అన్నాడు.

పక్క రిక్షాలో "గురుడు" గుర్రుపెడుతున్నాడు. రిక్సా ఓడికీ, రంకుముండకీ రేత్తిరి నిద్దరేటి నెగు నెగు" అని సత్యం పక్క రిక్షాని కాలితో తన్నేడు. ఆ తాపుకి "ఓరుండేస్" అంటూ కళ్లు తెరిచేడు సింహాచలం. తెరిచిన అతని కళ్లకి మెరుపుతీగను తెచ్చి అద్దాల బీరువాలో బిగించేసినట్టు కనిపించింది, ఎదుటి షాపులో అప్పుడే పెట్టిన కొత్తబొమ్మ.

ఆ బొమ్మ ఒక ఆడదాని. ఆ బొమ్మకే ప్రాణంవస్తే ఆమెకోసం మహర్షులుకూడా మర్డర్లకి వెనుదియ్యరు. ఆమె ఒక చుక్కల చీర సగమే కట్టుకుంది. మిగతా సగమూ కట్టు

కొనకపోవడానికే నిశ్చయించుకుంది. ఆ చీర చుక్కలరాత్రి తళుకులా సింహాచలం కళ్ళలో మెరిసింది. ఆ చీర కప్పుని వంపుల వెన్నెల వలపుల్లా అతని ఎముకల్లో మెదిలేయి.

ఆ చీర "ముగ్గురు మొగుళ్ళు" చీర. ఖరీదు ఇరవై రూపాయలని చీరకున్న బిళ్ళ చెపుతోంది.

సింహాచలం అంతకు ముందు రాత్రి "ముగ్గురు మొగుళ్లు" సినిమాకి రాజమ్మతో వెళ్లేడు. ఆ సినిమాలో బీద హీరోయిన్ కాలేజీకి హీరో కారులో వెళ్ళి హీరోయిన్ని యింటికి దిగబెడతానని కార్లో ఎక్కించుకున్నాడు. కారు ఊరు దాటడం కనిపెట్టిన హీరోయిన్ బెదురుబెదురుగా "యిటెక్కడికి!" అంది. యింకా ఎక్కడికో తీసుకుపొమ్మన్నట్టు వళ్లు వెయ్యివంకలు తిప్పి.

హీరో కారాపేసేడు. ఆపేసి, కార్లోవున్న హీరోయిన్ని ఎత్తుకొని పరిగెత్తి పాదాలలోతు పన్నీరులా ప్రహిస్తున్న సెలయేట్లో నిద్రపోతున్న నీటి ఏనుగులా వున్న ఒక నల్లబండ మీద నిలబెట్టి "ఇక్కడికి!" అన్నాడు. ఆ పలుకే పెద్ద విట్టులా నవ్వుతూ, "అమ్మ దొంగా!" అంది హీరోయిను, "అమ్మ దొంగా" అన్నప్పుడల్లా పాడే "కీ" బొమ్మలాహీరో "దొంగవు నువ్వే...గజదొంగవు నువ్వే...." అన్న పాట రెండు చరణాలు పాడేడు. పాడుతూ మత్తగజంలా అరిచేడు అరుస్తూ నీట్లో దొర్లేడు. బండమీద మొగ్గలు వేసేడు, ఆఖరున అలిసిపోయిన పిల్లడు తల్లిదగ్గరకు పోయినంత అమాయకంగా హీరోయిన్ దగ్గరకెళ్ళి ఆమె చెంగు పట్టుకున్నాడు. వెంటనే హీరోయిన్ మూడ్లో చరణం పాడుతూ "వానా వానా

చల్లప్ప" తిరిగింది. తిరగడంలో ఆమె చీర కుచ్చెళ్ళవరకూ విడిపోయింది.

విడిపోయిన ఆమె చుక్కలచీర మణులుపొదిగిన మంచు తెరలావుంది.

ఆ చీరలోంచి ఆమె వంపులు ఆకర్షణీయంగా కనిపించే టంత అస్పష్టంగానూ, యింకా చూడాలని కోరుకొనేటంత స్పష్టంగానూ, కనిపించేయి. ఆ సీను అందరి ప్రేక్షకుల హృదయాలనూ దోచుకుంది. ఆ సీను చూసిన ప్రతి ఆడదీ అలాటి చీరకోసం తహతహ లాడింది. ప్రతి మొగాడూ అలాటి చీర తన ప్రియురాలికి కొనాలని తహతహ లాడేడు.

సినిమానుండి వస్తూ, "ఆ కోక బావుంది" అని "గదూ" అని కలిపింది రాజమ్మ. అది విన్న సింహాచలం "జౌనౌను" అనేసేడు. "నిన్నూ, నన్నూ కలిపి తాకట్టుపెట్టినా కూడా ఆ చీర ఖరీదు రాదు" అని ఆ "జౌనౌను" అర్థం.

ఆ రాత్రి నిద్ర పట్టలేదు సింహాచలానికి. ఆడదానికి నచ్చిన చీర కొనలేని మొగుడూ ఒక మొగుడేనా అన్న సందేహం వచ్చిందతనికి. "కాదు" అన్న సమాధానంకూడా వచ్చింది. తనమీద తనకే అసహ్యం వచ్చిం దతనికి.

దగ్గర దగ్గర పదిహేనేళ్ళ కాపురంలోనూ రాజమ్మ అతన్ని ఏమీ కోరలేదు. ఆఖరికి అమ్మలాంటి తన అరణం ఆవుని కోర్టు అమీనా తీసుకుపోతున్నప్పుడుకూడా దాన్ని విడిపించమని కోరలేదు. తన కంటె, కాసులపేరూ కోర్టు ఖర్చులకి కరిగిపోయి, నాగరం, నల్లపూసా పోయినా,

పసుపు కొమ్ముతో నవ్వే నగగా మిగిలిపోయినా ఆమె ఆనం దంగానే యీదుతోంది సంసారపు విషపులోతుల్ని.

బతుకులోని భారం అంతా సంతోషంగానే మోస్తోం దామె. రైతుకి పుట్టి రైతునే కట్టుకొని, కవలపిల్లల్ని పోగొట్టుకొన్నట్టు అటు పుట్టినూరికీ, యిటు మెట్టినూరుకీ దూరమై పట్నంలో అంట్లు తోముకు బతుకుతున్నా ఆమె బాధపడలేదు. "నచ్చింతల్లినాగ నువ్వొక్కర్తివె మిగిల్నావు నాకు" అని సింహాచలం అన్నప్పుడు మినిష్టరైన ఆడ "ఎంపీలా" ఆమె గుండెలు సంతోషంతో బరువెక్కి పోతాయి.

అటువంటి రాజమ్మ - "సేపంకొద్దీ నాకు దక్కింది గాన్నేకపోతే పురాణాల్లో పుట్టుండును" అని సింహాచలం అనుకునే రాజమ్మ ఆచీర బాగుందన్న అన్నప్పుడు "ఔనౌను" అనిమాత్రం అన గలిగిన తనని "ఆకిరికి రాజమ్మకూడా చెమించలేదు" అనుకున్నాడు సింహాచలం. రాజమ్మకి కోక కాదు సరిగదా పకోడీలు కొనడానిక్కూడా పది పైసల్లేవు అతని దగ్గర. ఏడేళ్ళై అతను తొక్కుతున్న రిక్షా, రిక్షా ఓనరుదే.

మూడేళ్ళై వుంటున్న గుడిసె గుడిసేటి దానిదే.

అతని ఐదెకరాలూ పోయేయి. ఇదివరకుండే చల్లని యిల్లు యిప్పుడతన్ది కాదు. గతంలా పరువూ, భవిష్యత్తులో ధీమా, మంచీ మమతా స్నేహాలూ, చుట్టరికాలూ అన్నీ పోయేయి.

"ఆఖరికి అడుక్కుతినే కాడికొచ్చినాది జనమ" అన్న

విచారం, "సావుకోరి కేసులో సాచ్చీకం సెప్పేసినా బాగుండి పోను" అన్న రిగ్రెట్ మాత్రం మిగిలేయి.

అతను పుట్టిన వూల్లో షావుకారు మూడు ముఖాల్లేని సృష్టికర్త. మూడు కళ్ళులేని లయకారుడు. అతని దగ్గర అప్పు పుచ్చుకోని మనిషి ఆ వూళ్లో లేడు. ఇచ్చిన డబ్బుకి రసీదు అతను స్వంత తల్లికి కూడా యివ్వడు. ఊళ్ళో పదోవంతు భూములు అతని స్వంతం. మరో పదోవంతు తాకట్టులు వాకట్టులు అవగానే అతనివే అవుతాయి.

లొంగినవాడికి పది రూపాయలు మాపుచేసి ధార్మిక బుద్ధితోపాటు, అతనికి, ఎదుకు తిరిగినవాడిని వారు బాకీ వున్నది పది రూపాయలే అయినా, పదివేలు ఖర్చుచేసి మసిచేసేసే పట్టుదలా, బిజినెస్ టాక్టిక్సు, వ్యవహార వ్యూహరచనాకూడా అతనికి ఉన్నాయి. అతనికి ఎదురుతిరిగి బూడిదైపోయిన వాళ్ళల్లో అప్పల్నాయుడు ఒకడు.

కోర్టులో కొన్న అప్పల్నాయుడి భూమిని అమీనా ద్వారా స్వాధీనం చేసుకొని, స్కూటరు మీద వస్తున్న షావుకారు కొడుక్కి ఎక్కడినుంచో రాయివచ్చి తగిలింది. అతను స్కూటరు ఆపగానే చెట్టుచాటునుండి పులీ, ఎలుగుబంటీ కలిసి చేసిన వింత మృగంలా అప్పల్నాయుడువచ్చి, అతన్ని పట్టుకొని, కసుక్కున గుండెల్లో కత్తిగుచ్చి పారిపోవడం ఏటిఏళ్ళూ, చెట్ల పూలుమాత్రం చూసేయి. ఆ తర్వాత అరగంటకి అక్కడికి వచ్చిన అమీనా, సింహాచలం వగైరా

లకు కనిపించినవి పడిపోయిన స్కూటరూ, చచ్చిపడున్న షావుకారు కొడుకు కళ్ళల్లో అప్పల్నాయుడు వేసిన భయం ముద్రా మాత్రమే.

ఖూనీకేసు ఖూనీకేసులాగే దర్యాప్తు జరిగింది. షావుకారు సంచులుకోసేడు. చూడని నేరం చూసినట్టు చెప్పేవారికి ఎటువంటి కొరతా విచారం లేకుండా చేసే భారం తనదన్నాడు.

అమీనా పట్నపు గరళపు నీడల్లో పెరిగిన వ్యక్తి. ఖూనీకత్తి అంచు మెరుపు, ఎర్రదనం, ఫోర్జరీ సిరా నల్లదనం అతన్ని భయపెట్టవు. పదిమంది పిల్లల్నీ పాత మొగుడ్ని వొదిలేసి లేచిపోయిన ఆడదీ. తల్లినీ, పిల్లనీ ఉంచుకున్న విటులూ, డబ్బుముట్టలేదని ఆపరేషను చెయ్యని గవర్నమెంటు డాక్టరూ, పదిరూపాయలకోసం అబద్ధం సాక్ష్యం చెప్పే ఐశ్వర్యవంతులూ, అతనిదృష్టిలో సామాన్యదారులు, దేవుడి సాక్షాత్కారం, కోర్టు సాక్ష్యంలో నిజం మాత్రం అతన్ని ఆశ్చర్యపరచగలవు. ఒక నిజం కేసు నిలబెట్టడానికి అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్పటం అతను తన నైతిక విధిగా తీసుకున్నాడు.

అమీనాకివున్న నైతిక సర్దుబాటు సింహాచలానికి లేకపోయింది. చూడనిది చూసేనని అనలేనన్నాడు అనగలిగినా ప్రమాణం చేయలేనన్నాడు. “అప్పల్నాయుడు పిల్లలోడన్నాడు. “ఆడి పెళ్ళాం ఉసురు పోసుకోలేనన్నాడు. “యీపాలికి ఒగ్గీ” మని షావుకార్ని ప్రార్థించేడు.

చిన్న పిల్లడికి నచ్చజెప్పినట్టు అతనికి నచ్చజెప్పేడు. షావుకారు. తన కొడుకుని అప్పల్నాయుడుతప్ప యింకెవరూ

పొడవలేదన్నాడు. పొడవ లేరన్నాడు. దౌర్జన్యాన్ని అబద్ధం సాక్ష్యం చెప్పి అయినా శిక్షించాలని ధర్మపన్నాలు చెప్పేడు. చెప్తే సింహాచలం పొలం మీదున్న ఐదువేల తనఖా వదిలేస్తానని ఆశ చూపించేడు. చెప్పకపోతే రసీదులేని నాలుగువేల రూపాయ చెల్లులూ తొక్కేసి, పూర్తి మొత్తానికి దావాచేసి, అతని భూమినీ, యింటినీ, కొనేసుకొని "నిన్ను బికారిని" చేస్తాను అని బెదిరించేడు.

బికారిని చేశాడు.

"పేసి బతుకులో పసుపు తుడిసేసినాడు" అని కొడుకుని ఎత్తుకొని యిల్లు వదలివస్తూ రాజమ్మ అన్నప్పుడు ఆమె కంటి ముత్యం పిలిపోయి గుమ్మం పసుపుమీద పడి యింకిపోయింది.

"ఆడు తలుసుకుంటే యిలాటివి పదిస్తాడు" అని తనకు తనే ధైర్యం చెప్పుకున్నాడు సింహాచలం.

కాని "ఆడు" తల్చుకోలేదు.

ఆలోచనలు ఎడారి దుమారంలో మనసుని చుట్టుకున్న సింహాచలానికి సత్యం పక్క బీడీల దుకాణం దగ్గరకి వెళ్ళడం, అతనివేపు తిరగడం కనపడలేదు. సింహాచలం మొహంలో వచ్చిన మార్పుకి అతను కొత్త మనిషిలా కన్పించేడు సత్యానికి. ముప్పై ఐదేళ్ళ వయస్సే వున్న సింహాచలం నలభై ఐదేళ్ళ వాడిలా కనిపిస్తాడు. ఆరడుగుల పొడవూ, దానికి తగిన ఒడ్డూ వున్నా అతను ఆదిపర్వంలోని భీముడిలా కాకుండా అరణ్యపర్వంలోని భీముడిలా నీరసంగా వుంటాడు. అతని ముఖంలో ధర్మజుని శాంతమే కాని, భీముని రౌద్రం

కనిపించదు. అతను రిక్షా తొక్కుతూ వుంటే మూడుచక్రాల సైకిలు తొక్కుతున్న ముసలాడిలా అక్వర్డుగా కన్పిస్తాడు. తెలుసుకుంటే ఎదుటివాడి కాళ్ళు రెండూ పీకేసి వాడి చేతి లోనే పెట్టేసె బలం వున్నప్పటికీ అలాంటి దుర్మార్గం చెయ్య లేని "మంచితనం" వల్ల కలిగిన నీరసం అతని కళ్ళలో కన్పిస్తున్నది. అతని జుత్తు నల్లగా వంకీలు తిరిగి అతిదట్టంగా వుండడంవల్ల జెయింట్ సైజుకి ఎదిగిపోయిన ఇడియట్‌లా కన్పిస్తాడు అతను. అతను తొడుక్కున్న సైను బనియను చేతులు అతి పొట్టివి కావడంవల్ల రిక్షా తొక్కుతున్న అతని చేతి కండలు ఎర్రటి యెండలో నల్లటి రాతి కండల్లా కన్పిస్తాయి.

మోకాళ్ళవరకూ ఎగ్గట్టిన అతని పంచ కొన్ని చిరుగులు మాత్రమే దాస్తుంది.

అతని తలకు చుట్టుకున్న గుడ్డ కాలేజీ పిల్ల జాకెట్టు కూడా సరిపోదు.

సంహాచలానికి సత్యం అసాధారణపరిస్థితుల్లో పరిచయమయ్యేడు.

ఒక బంగారు ఉదయాన బంగారు కొండలాంటి ఒక డిని రిక్షా యెక్కించుకొని కూరల మార్కెటు దగ్గర దింపేడు సింహాచలం. "ఇప్పుడే వస్తానుండు" అంటూ అతను మార్కెట్లోకి వెళ్ళేడు.

వెళ్ళినవాడు మూణ్ణిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చేసేడు. తల్లినీ పిల్లనీ ఒక్కసారి పోగొట్టుకున్న వాడిలా అతను కుంగిపోయి వున్నాడు. ఆ విచారానికి అతనికి జుట్టుంటే రాలిపోయేది,

మీసం వుంటే పండిపోయేది. అతని పక్కనున్న హెడ్డు యినపకొండలా బలంగా, లావుగా వున్నాడు. నీ దుమ్ములు యేరేసి వాటిని సుద్దముక్కల్లా రాసెయ్యగల బలం అతనికుంది. బొచ్చుకుక్కని ఒక్కొక్క వెంట్రుక పీకి చంపెయ్యగలిగే క్రౌర్యం అతని కళ్ళల్లో వుంది. అతని పక్కనున్న సత్యం మాత్రం బొచ్చుపోయిన కుక్కపిల్లలా దీనంగా, చూసేవాళ్ళకి జాలి, అసహ్యం ఒక్కసారే కలిగేట్టు వున్నాడు.

అతని కళ్ళల్లో యితరుల దయా దాక్షిణ్యం చూడని మనిషి అపనమ్మకం వుంది.

అతని జుట్టు ఎప్పుడూ దువ్వనట్టుంది.

అతని పేంటు ఎప్పుడూ ఉతకనట్టుంది.

అతని మొహాన ఉన్న దెబ్బమాత్రం ఎర్రగా, తాజాగా పగిలిన దానిమ్మపండులా వుంది.

వాళ్ళను చూసిన సింహాచలం రిక్షా ఎదురు తీసికెళ్ళి "ఏమైనాది బాబూ" అన్నాడు.

"పరుసు" అని ప్రాణంపోతున్న మనిషిలా బెక్కేడు కూరలు కొనడానికి వచ్చిన మనిషి.

"పోతే పోనాది. ఎక్కండి బాబు" అంటూ వెనక్కి తిరక్కుండానే రిక్షా సీటుమీద కొట్టేడు సింహాచలం.

గుండు దెబ్బతిన్న పిట్టలా పర్సు బంగారుకొండ కాళ్ళ దగ్గరపడింది.

తర్వాత కథ సుఖాంతం.

పర్సు దొరికినందుకు సంతోషంతో హెడ్డు సత్యాన్ని

కొట్టేడు. అది తియ్యనందుకు మరోసారి కొట్టేడు. "నీ యదురుష్టం బాగుండిపోనాది" పొమ్మన్నాడు. అతను పోయీలోగా "మాపిటికి శేసన్ కిరా" అని ఆర్డరేసి పరున్న మనిషిలా వెళ్ళిపోయేడు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయేక, నీ యిల్లెక్కడ" అని అడిగేడు సింహాచలం, సత్యాన్ని. హైదరాబాదు నవాబుగార్ని హైదరాబాదులోనే ఆ ప్రశ్న అడిగినా, వారు సత్యమంత ఆశ్చర్యపోరు.

సత్యానికి, సూపరింటుగారి అబ్బాయికి పద్ధతిప్రకారం ఒకే అవకాశాలూ, హక్కులూ వున్నాయి. కాని సత్యం యిల్లు యింకా కట్టబడలేదు.

"మీ యమ్మ!"

భూదేవివంక చూసేడు సత్యం.

"మీ బాబు!"

నింగిని తొంగిచూసేడు అతను.

"పోనారా"

"తెల్దు!"

సెకన్స కుళ్ళులో పుట్టిన పురుగు సత్యం, అతను పుట్టేక అతన్ని తల్లి కనువిప్పి, చూడలేదు. తండ్రి కావాలనే నిర్దయగా, రాక్షసంగా, క్రూయల్‌గా, మెర్సిలెస్‌గా కాదని కాలువవడ్డున పారేసేడు.

అతనికి జరిగిన అన్యాయానికి ప్రకృతి విలయతాండవం చేసింది. ఆకాశం కడుపు చించుకొని ఏడ్చి అతనికి పుట్టి

స్నానం చేయించింది. ఆ తర్వాత ఆ అన్యాయం తలుచుకొని బాల భానుడు మండిపడి సత్యం వళ్లు వత్తేడు.

ఆ తర్వాత వెంకన్న కంటపడ్డాడు సత్యం. వెంకన్న పగలంతా దగ్గుతాడు. రాత్రి "మాదాకవళం" అడుక్కుంటాడు. అతనికింద అప్పటికే యిద్దరు ముష్టిపిల్లలు పనిచేస్తున్నారు. వాళ్ళలో ఒకడికి కాళ్లులేవు, రెండో వాడికి కళ్ళులేవు

దొరికిన పిల్లడికి వెంకన్న 'సత్యం' అని నామకరణం చేసేడు. సత్యాన్ని పోషించవలసి వచ్చినందుకు వెంకన్న విచారించలేదు. అతన్ని ఒక పెట్టుబడిగా స్వీకరించి సంతోషించేడు.

మూడు నెలలు వచ్చేసరికి సత్యం ఖంగుమని ఏడవటం నేర్చుకున్నాడు. "ఫర్లేదు. మూడీదులు యినిపిస్తాదిగొంతుకు" అని అంచనా వేసుకున్నాడు వెంకన్న.

సత్యాన్ని కింగ్ ఆఫ్ బెగ్గర్స్ చేద్దామనే వెంకన్న ఆశ అలా చెయ్యడాన్కి అతను అనవసర తొందర పడలేదు. సత్యం కాళ్ళు విరిచెయ్యడమో, కళ్లు పొడిచెయ్యడమో నిర్ణయించుకోలేక రెండేళ్లు దగ్గి దగ్గి ఒక కాళరాత్రి కన్నుమూసేడు అతను.

వెంకన్న పోగానే కుంటివాడూ, గుడ్డివాడూ కనిపించకుండా పారిపోయేరు.

చావు అంటే ఏమిటో తెలియని సత్యం వెంకన్న కడుపుమీద తలపెట్టి కొంతసేపు నిద్రపోయేడు. అతడు నిద్ర లేచేసరికి మొహంలేని మనిషిలా భయంకరంగా వుంది రాత్రి.

నరకం పొగలా వుంది చీకటి.

పాము కళ్ళలా మెరుస్తున్నాయి దూరాన వున్న దీపాలు.

సత్యం నిద్ర లేచేసరికి అతనికి స్ఫురించిందల్లా ఆకలి మాత్రమే. తాతని అన్నం పెట్టుమని ఆప్యాయంగా అడిగేడు. దీనంగా అర్థించేడు. భక్తితో ప్రారంభించేడు. ఎన్ని చేసినా దెయ్యం నవ్వు నవ్వుతున్న వెంకన్న లేవలేదు. ఆ నవ్వు వికారం - రాత్రి ఒంటరితనం - ఒక్కసారి భయపెట్టేయి సత్యాన్ని.

అప్పుడు సత్యం అతి భయంతో, మితిలేని ఆశతో, భరించలేని బాధతో "ఒక్కసారి లే తాతా!" అని అరిచేడు.

ఆ అరుపుకి కాలువ కరడు కట్టుకుపోయింది.

నక్షత్రాలు భయంతో వణికిపోయేయి.

ఆ అరుపు విన్న నల్లనాగు గజగజ వణికి వంకీలు తిరిగిపోయింది.

ఆ అరుపు పెనుపాము బుసలా వినిపించి గూళ్ళలో పక్షులు కిరకిర లాడిపోయేయి.

సత్యం కేకకి దూరంగా చెట్లకింద వున్న ముష్టివాళ్ళు పరిగెత్తుకొచ్చేరు. ఆ తర్వాత మార్పులు అతి త్వరగా జరిగిపోయేయి.

కాళ్లూ, చేతులూ వున్న కొంతమంది ముష్టివాళ్ళు వెంకన్న శవాన్ని ఊళ్లోకి మోసుకుపోయేరు, చందాలు దండుకోవడానికి.

చేతులున్నా వేళ్లులేని ఒక ముష్టి వెంకన్న తాత చెట్టునీ, చెట్టుకింద అరుగునీ, అరుగుమీద డొక్కుల్నీ స్వంతం చేసుకుంది. ప్రపంచంలో మంచీ, చెడూ విడి విడిగా వుండవు కాబట్టి, చెట్టూ అరుగూ డొక్కుల్తో సహా మూడేళ్ళ సత్యాన్ని కూడా స్వీకరించిందామె.

ఇవేమీ గుర్తులేవు సత్యానికి. కాని మరో రెండేండ్లు పోయేక ఆ వేళ్లులేని ఆవిడ తనని ఒక గుడ్డి ముష్టివాడికి ఆసి ప్లెంటుగా పది రూపాయలకు అమ్మెయ్యడం. తను "గుడ్డోడు బాబయ్యా, కళ్ళులేని కబోది. దరమం సెయ్యండి బాబూ" అని అరుస్తూ వాడిని కర్రసాయంతో వీధులన్నీ తిప్పడం, ముష్టి దొరకని రోజుల్లో అదే కర్రచేత గుడ్డివాడు కొట్టిన దెబ్బలు తినడం మాత్రం బాగా గుర్తున్నాయి అతనికి.

దేశాలకి స్వతంత్రం ఏవిధంగా వస్తుందో తెలియదు గాని వయసొచ్చిన కొంతమంది ముష్టి పిల్లలకి ముసిలి ముష్టి వాళ్ళ చావు మూలంగా వస్తుంది.

గుడ్డివాడు చచ్చేసరికి సత్యానికి దగ్గరదగ్గర పన్నెండేళ్లున్నాయి. అంచేత అతను గుడ్డివాడి వారసురాలనని వచ్చిన ఆమె హక్కులు ధిక్కరించి స్వాతంత్ర్యం ప్రకటించి, దాన్ని నిలుపుకున్నాడు.

ఆ తర్వాత అతను ఎలా బతికేడు?

ముష్టి యెత్తేడు. మూటలు మోసేడు. పేప అమ్మేడు. బస్సులు కడిగేడు. జోళ్లు పాలిష్ చేసేడు. వొళ్ళు మాలీష్ చేసేడు. లొంగినవాడికి మస్కా కొట్టేడు. చిక్కిన జేబులు

కొట్టేడు పట్టుబడినప్పుడు తన్నులు తిన్నాడు. పోలీసులకి కేసులు తక్కువైనపుడు జైలు కెళ్ళేడు.

ప్రపంచంలో వున్న - ధర్మం, దగా; కరుణ, కాఠిన్యం; త్యాగం, స్వార్థం, నమ్మకం, ద్రోహం; ప్రేమ, విరోధం; అన్నీ అతను చూసేడు. వీటిల్లో మొదటివి రమారమి అన లేనంత తక్కువని గ్రహించేడు.

అతని కిప్పుడు ఇరవై రెండేళ్ళ వయసు.

ఇరవై రెండేళ్ళ మొగాడి ఆకలి వున్నాది.

అది తీర్చుకుందామన్న పట్టుదలమాత్రం వుంది.

ఓటులేని పౌరుడు అతను.

కలుసుకున్ననాడే సత్యాన్ని ఇంటికి తీసుకొనివచ్చేడు సింహాచలం. యింట్లో రాజమ్మ, ఆ కోడుకు, చెల్లెలు వజ్రం వున్నారు. వజ్రానికి పద్దెనిమిది ఏళ్ళుంటాయి. ఆమెని చూడగానే సత్యం గుండె గొంతుకులోకి వచ్చింది.

ఆమె...

రవ్వల పువ్వులా మిలమిలలాడుతోంది.

కొత్త దిండులా ఆరోగ్యంగా, ఆకర్షణీయంగా వుంది.

వట్టివేళ్ళ వాసనలా చల్లగావుంది ఆమె చూపు.

అదేరాత్రి సింహాచలం తన కథనంతా చెప్పేడు సత్యానికి. అది తన కథే అయినా విని భయపడిపోయిన రాజమ్మ "బతుకులో ఏటి మిగిలింది బాబూ. వేసిన సేనూ - ఏసిన చెట్టూ - పెంచిన పసుపూ - అన్నీ పోనాయి. పోనివి పోనాలే.... అని ఆగిపోయింది.

సత్యానికి మనుషుల మంచితనంలో ఏమాత్రం నమ్మ

కం లేదు. అంచేత కథ విన్న వెంటనే "నువ్వట్టి ఎర్రిసన్నాసివి గురూ" అని సింహాచలంమీద జడ్జిమెంటు చెప్పేడు. క్షణం ఆలోచించి "వాల్ రైట్, నానొప్పుగుంటా – మడిసి మంచి గానే వుండాలని! కాని ఎప్పుడు? అవతలోడు ఎడా పెడా లాడించేస్తుంటే యీప్మీద గుద్దమని వంగి ఏం నాబం!

"మంచోడికి దణ్ణవెట్టు, నాను కాదన్ను."

"కాని సెడ్డోడి దఁవడపళ్ళు రాలగొట్టే, నేకపోతే ఆడు నిన్ను బతకనీడు. ఆడికాడ మంచి నాబం నేదు. ఆడి జోడు తుడు. అదే నీమీది కెత్తుతాడు. కాని ముందు సెప్పు నువ్వే యెత్తు. నీకు సలాం యెడతాడు.

"సెయ్యి సాపుతే నొంగని నోకం సెయ్యెత్తితే నొంగుతాది" అని జ్ఞానోపదేశం చేసేడు. ఆ తర్వాత సింహాచలం ఇంటిలోనే ఉండిపోయేది.

ఇదంతా కథాప్రారంభం నాటి రాత్రికి చాల ముఁదు.

ఆ రాత్రి బట్టలషాపు బొమ్మవేపు వెర్రివాడిలా చూస్తున్న సింహాచలాన్ని బీడీబంకు దగ్గర నిలబడిన సత్యం "ఏటి గురూ అలా చూస్తున్నావ్?" అని ప్రశ్నించి, బీడీ షాపులో వేలాడుతున్న బూతు పుస్తకాల్లో తలదూర్చి బీడీకట్ట కొని "సాతనైతే నీయాడదాని కలాటికోకొఁను" అని సవాలు చేసి, బుర్ర బొమ్మల్లోంచి తీసేడు.

ప్రశ్న విన్న సింహాచలం పీటలమీద పెళ్ళికూతురిలా సిగ్గుపడి, "ఎలా" అని సిగ్గువిడిచి సలహా అడిగేడు.

"నీ జోబీలో ఎంతుంది?"

జేబు ఖాళీచేసేడు సింహాచలం-ఏడు బీడీలు. ఒక అగ్గి పెట్టె. రూపాయిన్నర చిల్లరా బైటికొచ్చేయి.

"రూపాయిన్నర రిచ్చావోడిది. ఏడుబీడీలకి కోకివ్వడు సావుకారు. ఆఖరికి అగ్గిపెట్టిచ్చినా సరే" అని నవ్వేడు సత్యాం.

ఏడవలేక నవ్వేడు సింహాచలం.

వ్యూహం పన్నుతున్న సైనికాధికారిలా క్షణం ఆలోచించి, తర్వాత "యీ యవ్వారం నాకొగ్గీ" అన్నాడు సత్యాం కురుక్షేత్రంలో కృష్ణుడిలా.

మర్నాడుదయమే ప్రభుదాసు ఆస్పత్రికి వెళ్ళి సత్యాం రక్తం అమ్మేడు. ఏడు రూపాయలన్నర చేతికొచ్చింది. బేబులుకొట్టడం మానేసేక అంత డబ్బు అతనిదగ్గర ఎప్పుడూ లేదు. ఆ ఊళ్లో ఆ ఆస్పత్రిలోనే రక్తం కొనుగోలు, అమ్మకాలు జరుగుతాయి.

ఆ సాయంత్రం సత్యాం సలహామీద సింహాచలం ఆస్పత్రికి వెళ్ళేడు. డాక్టరు పరీక్ష అయ్యేక అతన్ని ఒక గదిలోకి తీసుకొని వెళ్ళేరు.

ఆ గదిలోకి కిటికీలోంచి గాలి కలలో విన్న పాటలా చల్లగావచ్చింది.

గది మధ్య తెల్లబల్ల దంతపు బల్లలా మెరుస్తోంది.

గోడలమీద పడిన విద్యుత్కాంతి జారి వెన్నెల ఏరులా ప్రవహిస్తోంది.

కొత్త కరెన్సీ నోట్లలా చప్పుడుచేస్తున్న యూనిఫారాల నర్సులు సింహాచలాన్ని బల్లమీద పడుకోబెట్టేరు.

బల్లమీద పడుకున్న అతనికి బల్లచుట్టూ వున్న నర్సుల మొహాల నిండుగా నెత్తురు కన్పించింది.

గోడమీద మేకుల దేవుఁడి కళ్ళనిండా తడి కళ్పించింది.

రక్తం యివ్వడం బాధ అనిపించలేదు సింహాచలానికి. డబ్బు పుచ్చుకొని అతను వచ్చేస్తువుంటే పోయిన రిఫ్రిజిరేటరు తాళాలు నర్సులు వెతుకుతున్నారు.

సింహాచలం అస్పత్రిగేటు దాటి రెండు ఫర్లాంగులు వెళ్ళే సరికి, వెఱ్రివాళ్ళు వెంట తరుముతున్నట్టు రిక్షాతొక్కుతూ సత్యం ఎదురువచ్చి, రిక్షా దిగి "గోరవైఁపోనాద గురూ. నీ కొడుకు లారీకింద పడిపోనాడు. దరమాసుపత్రోళ్లు రకతం కావాలన్నారు. ఇదిగో సీటీ" అని చెప్పి మరి మాటాడలేక పోయేడు.

ఆ తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ పందెం వేసుకున్న వాళ్ళలా రిక్షాలు తొక్కి అస్పత్రి చేరేసరికి డ్యూటీలు మారిపోయిన కొత్త నర్సులు ఇంకా తాళాలకోసం వెతుకుతూనే వున్నారు. వాళ్ళకి సింహాచలం రక్తం చీటీ చూపించేడు.

నర్సులు ముందు చీటి, తర్వాత బల్లమీదున్న రక్తం సీసామీదున్న లేబిలూ చదివేరు. వెంటనే సింహాచలం అదృష్టవంతు డన్నారు. అతని క్కావలసిన రక్తం తాళాలు పోయిన రిఫ్రిజిరేటర్లో లేదన్నారు. బైట బల్లమీదే వుందన్నారు. ముప్పై రూపాయలిస్తే అది అతనిదే నన్నారు.

సింహాచలం ఆ రక్తం తనదేనని మొరపెట్టుకున్నాడు. వాళ్ళు యిచ్చిన ఏభున్నరా తప్పితే తన దగ్గర కాణీలేదని

ప్రమాణం చేసేడు. కావలిస్తే తన వంట్లోవున్న రక్తమంతా తీసుకోమ్మని హామీ యిచ్చేడు. ఆ సీసా యిస్తే వాళ్ళ కుక్కగా పుట్టి ఋణం తీర్చుకుంటానని శపథం చేశాడు. "నా కొడుకుని బతికించండి తల్లుల్లారా" అని భూమిలోకి దిగిపోతున్న కొండలా కుప్పకూలి వాళ్ళ కాళ్ళమీదపడి వెక్కి వెక్కి ఏడిచేడు.

అతని ఏడుపుకి చలించకుండా కాగితం మనుషుల్లా వాళ్లు అతనివేపు చూసేరు. అతని ఏడుపుని అసహ్యించుకున్న నర్సు కుట్టి "ఈ ఆంధ్రాస్ అంతా యింతే - మేనర్లెస్ బ్రూట్స్" అన్నట్టు చూసి. "గురవాయూ" అని ఒక పొలికేక పెట్టింది.

అంతవరకూ వరండాలో స్తంభంచాటు నీడలో వున్న సత్యం మెరుపులా కదిలి, రక్తం సీసా వున్న టేబిలు దగ్గరకు పరుగెత్తి, ఆ సీసా పీక ఎడమచేత్తో పట్టుకొని, ఒక ఖాళీ సీసా పీక కుడిచేత్తో పట్టుకొని దాన్ని టేబిలుమీద కొట్టడం, గాజు ముక్కలు విసిరేసిన మణుల్లా తుళ్ళడం రెప్పపాటులో జరిగిపోవడంవల్ల ఎవరూ సమంగా చూడలేదు.

కాని అందరూ సమంగా చూడగలిగింది అతని కుడి చేతిలో సగం పగిలి సీసా వజ్రాయుధంలా మెరయడం.

అప్పుడతను యీనిన పులిలా అతి భయంకరంగానూ, క్రూరంగానూ వున్నాడు.

అతన్ని చూసి నర్సులు వేసిన కేకలు వింటే తల్లి కడుపులో పిల్ల కడుపులోనే చచ్చిపోయుండేది.

"అరుస్తే సంపేస్తా" అనరిచేడు సత్యం. వాళ్ళు అరుపులు మానేసేరు.

"అడ్డొచ్చినా సంపేస్తా" అని కలిపేడు. అతనికి ఎవరూ అడ్డురాలేదు.

* * *

కోర్టు, గుహాలోపలి గుహలా చలిచలిగా చీకటిగా వుంది.

నీటి మేఘంలా నిండుగా వున్నారు జడ్జిగారు.

కళ్ళు మూసుకొని కత్తులు విసిరే సర్కస్ వీరుల్లా వున్నారు ప్రాసిక్యూటర్ గారు.

బాకుల్లా వున్నారు పోలీసులు.

బాతుల్లా వున్నారు సాక్షులు.

ముద్దాయీ తరపు ప్లీడరు, వృత్తిరీత్యా చెక్కిళ్ళ నుండి పాలూ, కళ్ళనుండి నీళ్లూ కారే వయసులో వున్నాడు.

డాక్ లో సత్యం బోనులోని వింత జంతువులాగా, కోర్టులో మనుషులు అతన్ని పరీక్షిస్తున్న జంతుశాస్త్ర ప్రవీణుల్లాగా వున్నారు.

కేసు విచారణా, ప్రాసిక్యూటర్ గారి సునిశితమైన వాదనా అతి క్లుప్తంగా ముగిసిపోయేయి.

ముద్దాయి తరఫు ప్లీడరు లేస్తూనే ప్రాసిక్యూటరుగారి వేపు చూసేడు. రైల్లో పక్కసీట్లో అందమైన పిల్లడినిచూసి, ఆ పిల్లడికి చాక్ లెట్ యిద్దామా, వద్దా అని ఆలోచిస్తున్న పెద్దమనిషిలా ప్రాసిక్యూటరు గారు అతనివేపు చూసేరు.

అతను లేస్తూనే "యీ కేసు పెద్దదికాదు. ముఖ్యమైనదీ కాదు. ముద్దాయి మహారాజు కాడు. రమారమి ముష్టివాడు. కానీ యీ కేసు చాలాసార్లు చదివేను. ముందునుండి వెనక్కీ, వెనకనుండి ముందుకీ చదివేను" అని ఆగేడు.

"తల, వల" చదువుతున్న మనవఁడిని జమీందారు తాతగారు చూసినట్టు ఉత్సాహపరుస్తూ ఎంకరేజింగ్‌గా చూసేరు ప్రాసిక్యూటరుగారు.

"కన్పించేది చూడకపోవడం బహుశా అల్పుల లక్షణం. కనిపించేదిమాత్రం చూడడం మధ్యమం, మరుగున వున్న సత్యాన్ని తరచి చూడడం ఉత్తమం" అని మళ్ళీ ఆగేడతడు.

బాల్యంలోనే భగవద్గీత చదువుతున్న మనవఁడిని తాతగారు చూసినట్టు గర్వంగా చూసేరు ప్రాసిక్యూటరుగారు అతనివేపు.

"నేను ఎంత చూసినా, ఎంత వెదికినా, నాకు ఈ కేసులో ఎదురయ్యే సమస్య ఒక్కటే, కళ్లు మూసుకున్నా కనిపించే క్వొశ్చన్‌మార్కు ఒక్కటే.

"ముద్దాయి నర్సులకు అందర్నీగాని, కొందరినిగాని చంపదల్చేడా, వారిలో ఎవరైనా అడ్డొస్తే ఆమెను చంపివుండేవాడా అన్న సమస్య అంత ముఖ్యం కాదు.

"ఈ ముద్దాయికీ, యితనిలాంటి వాళ్ళకీ, వాళ్ళ వాళ్ళకీ జబ్బుచేస్తే చికిత్స చేయించుకుందికి ముఫ్పై రూపాయలు ఎందుకుండవు? వారికి లేకుండా చేసే పరిస్థితి ఏంద

నీయ మైనది కాదా? నిందార్హమే అయితే దానిని సృష్టించిన నేరస్తులు ఎవరు? ఇదే ముఖ్యమైన ప్రశ్న."

మనమిందాకా చదువుతున్న భగవద్గీతమధ్య బూతు పుస్తకాన్ని చూసి షాక్ తిన్న తాతగారిలా తృళ్ళిపడిన ప్రాసిక్యూటరుగారు, బూతు పుస్తకాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చింపేసే నిశ్చయంతో అడ్డు తగిలేరు. "యిప్పుడు ఎలక్షన్లు లేవు. ఇది ఉపన్యాస వేదిక కాదు. యౌవన దశలోవున్న నా స్నేహితుడు అజ్ఞానులను ఆవేశపరిచే చౌకబారు ఉపన్యాసాలు, సత్యా సత్యాలను సమదృష్టితో చూచే న్యాయమూర్తిలో ఎగతాళిమాత్రం కలిగిస్తాయని గ్రహించాలి. కాని కరుణించి కోర్టు అతని లెక్చర్స వినదలుచుకుంటే నేను అభ్యంతరం చెప్పను" అని కూర్చున్నారు.

ముద్దాయి ప్లీడరు తన పాత పంథాలోనే ఆర్గ్యుమెంటు చెప్పుకుపోయేడు. "నేను రాజకీయాల మనిషినికాను. ఇది ఉపన్యాస వేదిక కాదని నాకు తెలుసు. ఇది కోర్టు అని, ఇక్కడ న్యాయాన్యాయాలను సాక్ష్యంతోనే తూస్తారని తెలీని మూర్ఖుణ్ణి కాను.

"కాని ఏమనిషైనా మనిషి కానందుకే శిక్షించాలి. అమానుషాన్ని మాత్రమే అంతా గర్హించాలి కాని, మనిషి దేవుడు కానందుకు, దేవతలా ప్రవర్తించనందుకు దండించడానికి ఏ మనిషికీ, ఏ కోర్టుకీ, ఆఖరికి దేవుడికూడా అధికారం లేదనే నా నమ్మకం.

"ముద్దాయి వున్న పరిస్థితిలో నేను మరో రకంగా

ప్రవర్తించేవాడినికాను. ఇక్కడున్న వాళ్ళల్లో ఎవరైనా ఆ పరిస్థితుల్లో మరోవిధంగా ప్రవర్తించి వుండ గలిగితే నేను వారికి మ్రొక్కుతాను. వారు మామూలు మనుషులు కారు. మహానుభావులు, దైవస్వరూపులు.

"కాబట్టి ఒక పరిస్థితిలో ఏ ఒక్కరైనా ఒకేలాగ ప్రవర్తిస్తే, ఆ ప్రవర్తన ఏమైనప్పటికి నేరం కాదు. ఆ పరిస్థితి నింద్యమైనది. దాన్ని సృష్టించినవారే నేరస్థులు కావచ్చు కాని, దానిలో చిక్కుకున్నవారు దోషులుకారు. ముద్దాయి నేరస్థుడా! కాడా! నేరస్థుడే అయితే ఏ శిక్షకు అతను తగు తాడు అన్నవి న్యాయమూర్తి ఒక్కరే పరిష్కరించ వలసిన సమస్యలు..."

అతను ఆర్గ్యుమెంటు చెప్తూవుంటే కోర్టులో దీపాలు గుప్పుమని వెలిగేయి.

తాము నశించిపోయేవరకూ దీపంచుట్టూ తిరిగే దీపం పురుగుల్లా కోర్టులో పాతఫేన్లు తిరుగుతూనే వున్నాయి.

ముద్దాయి ప్లీడరు వాదన అయిపోయేక, ప్రాసిక్యూటరు గారు "నేను ప్రతివాదన చెయ్యదలుచుకోలేదు. ఇది చిన్న కేసు. ఎ మేటరాఫ్ నో యింపార్టెన్సు" అని కూర్చున్నారు!

— o —